

Creatori, interpreți români în Europa și... mai departe

Foto: Dorian DELUREANU

Creatori, interpreți români în Europa și ... mai departe

Silviu PURCĂRETE

„Dom Juan” de Molière văzut de la Paris:

Mathilde La SARDONNIE

Purcărete are o estetică proprie, un univers baroc. O tiflă și un umor de esență *Grand-Guignol*.

Doar femei în maiouri albe, fețe albe ca ale lui Pierrot, vreo zece ființe cu părul lins, strâns sub fileuri albe, aliniat, așezate în fața unui rând de coafeze albe în care se oglindesc manechine albe puse pe roțile. Rând pe rând, fiecare dintre acele ființe pivotează scurt către public aruncându-i o căutătură furișă. Apoi șirul lor dispare în culise, fiecare luându-și cu sine manechinul. Printre siluete, una mai plinuță, bine căpțușită ca un *sumo* japonez; îmbrăcată în costum cenușiu brechtian, va deveni Sganarelle : se numește Christine Pignet și prezența ei se impune de la prima apariție. Cât despre cea mai înaltă dintre toate, ea se ivește ieșind dintr-o trapă, înveșmântată în stralele aurite-impopoțonate ale seducătorului mitic, cu perucă lungă revărsată pe umeri gen Ludovic

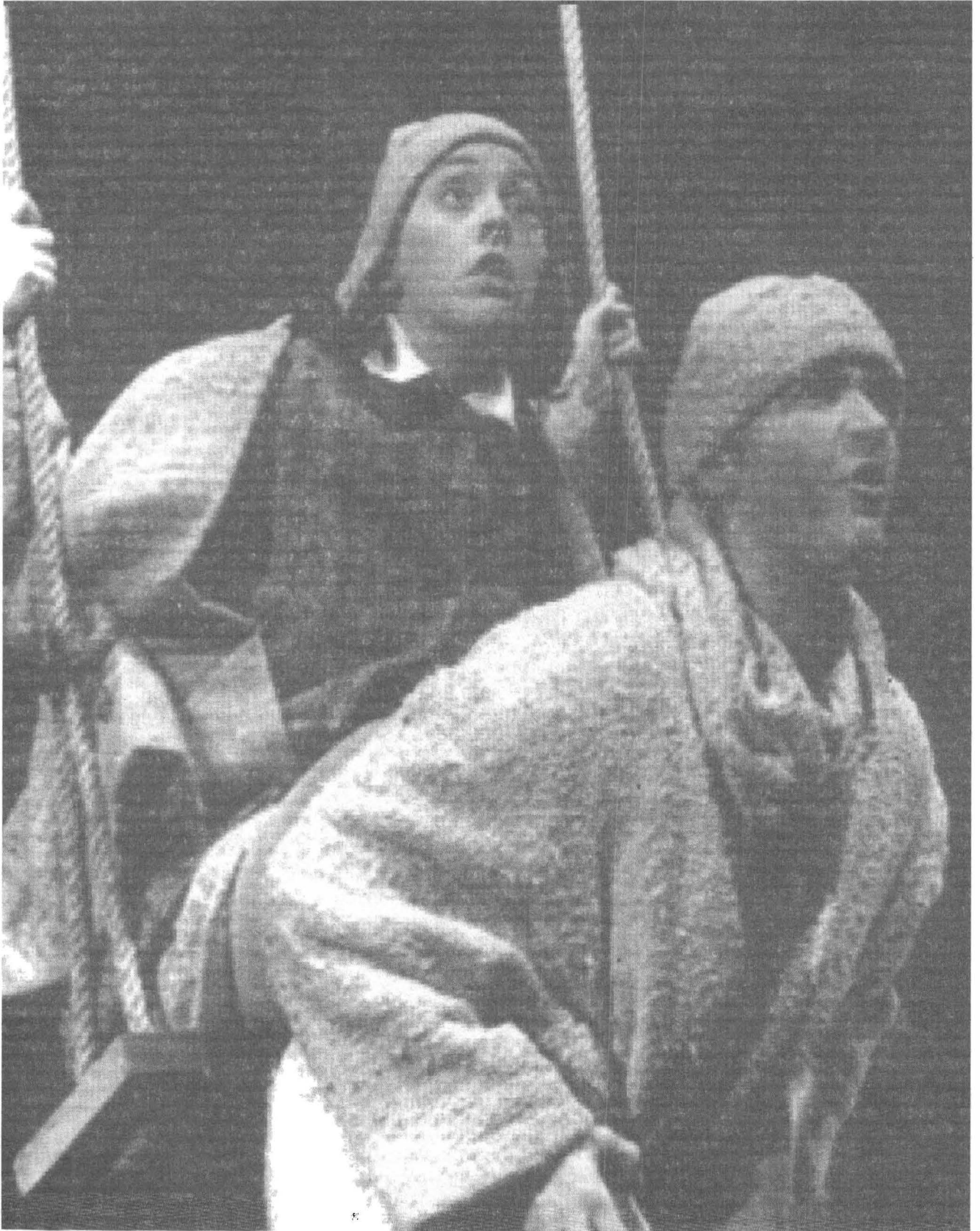
al XIV-lea, cu un pseudo-sceptru în mână. Iată prolegomenele spectacolului *Dom Juan* regizat de Silviu Purcărete.

Baroc. Regizorul român (și francofon), care se află de doi ani în fruntea teatrului *de l'Union*, la Limoges, are o estetică proprie, universul lui e baroc. Una peste alta, o tiflă și un umor de esență *Grand-Guignol*. În timpul tiradei de deschidere despre tutun, laudat de credinciosul și ipocritul valet, toate vor aprinde un trabuc enorm, tip bară de scaun.

Quid din pariul unui *Dom Juan* jucat de femei? Chiar înainte ca eroul să ajungă la capătul aventurii sale și să se arate o clipă cu torsul gol, dezvăluindu-și morfologia în fața spectatorilor, aceștia au fost surprinși de vocea hotărât virilă a celei pe care programul o numește Laure-Anne Schuh; căci în viață ea/el se numește Laurent. Totuși silueta și fața ascuțită ale acestui actor i-au permis lui Purcărete să se joace cu ambiguitatea, să flirteze cu ideea de androginitate. Mincinosul patentat este mai mult ca niciodată un afemeiat în această viziune în care fratele Donei Elvira se poartă ca un tânăr bandit din Chicago și în care tatăl, Don Luis, jucat de excelenta Simona Măicănescu, cu capul bandajat și bărbuță ascuțită țâșnește pe neașteptate în scenă, așezat într-un scaun pe roțile, în timp

ce la masa banchetului Sganarelle se preface că înghite tone de mâncare dezgustătoare. Același va da iluzia că bea un lichid sanghinolent la piciorul patului de spital unde Dom Juan se ascunde sub cearșaf, cât timp ține tirada medicilor. La sfârșit se va lamenta cu o voce de falset plângându-și simbria pierdută și învârtindu-se în jurul valizei sale în timp ce toți înșelații din piesă vor recupera din trapa infernală scheletul fustangului trimis să ardă în focul iadului de statuia Comandorului cu înfățișare de Buddha cu thorax alburiu și grăsuț, cu cap de om viu. Toată recuzita aceasta eteroclită lasă totuși loc ici și colo unor scene de mare puritate precum cea, minunată, a înfruntării dintre Pierrot (Marie-Agnès Brigot) și naiva Charlotte (Emmanuelle Hiron, țărăncuță ideală pe scrânciobul ei uriaș).

Kabuki. Voit sexuată, succesiunea de tablouri construită de Purcărete și de decoratorul său José-Manuel Melo este tulburătoare: cortina cade și se ridică, spații se formează și dispar. Muzica lui Vasile Șirli se adaugă enigmei unui pariu inițial influențat de kabuki, și mereu zădărnicit. Dacă aventura este vizual reușită, scopul ei rămâne flu. Dom Juan odată dispărut, actrițele în strale bărbătești vor arunca costumele lor pe umerii manechinelor de la început. Cercul s-a închis.

Charles Pignel (Sganarelle) și Laure-Anne Schuh (Dom Juan)

Foto: Pauline TAUBER